

Jeg vil også sige, at jeg synes, at VISO er en god ting – jeg bruger forkortelsen her, eftersom vi jo er en lille lukket forsamling, og så kan man vel nok tillade sig det; men endnu kan man ikke gøre det i en større gruppe – og at det er en god idé, at man prøver at samle erfaringerne. Det kan selvfølgelig godt siges, at det kunne man have gjort for længe siden, men det er der jo ingen af os der har gjort, og det er godt, at det sker i forbindelse med denne reform. Men jeg bliver nødt til at sige, at det er nødvendigt for mig at spørge til, hvordan organisationen bliver, og jeg bliver også nødt til at spørge ministeren lidt om økonomien.

Hvad er ophængen af VISO'en? Jeg har godt læst, at der kommer en faglig bestyrelse, men hvem har ansvaret? Forestiller ministeren sig, at det endelige ansvar ligger på ministerens bord? Så må jeg sige, at så kan ministeren få ganske travlt, for så er der garanti for onsdagsspørgsmål, tirsdagsspørgsmål, skriftlige og mundtlige § 20-spørgsmål, udvalgs spørgsmål og samråd.

Derfor vil jeg bare spørge: Hvordan forestiller man sig ansvaret placeret? Jeg kan sådan set ikke læse noget om det. Jeg kan godt se det om den faglige bestyrelse, men det er jo ikke nok bare at skrive det. Med andre ord: Skal der være tale om en styrelse, eller skal der være tale om en selvejende institution, eller hvad forestiller ministeren sig, at der skal ske på det område?

Jeg vil godt sige, at der er forskellige modeller, der kan være nyttige, men jeg synes, at det afgørende er, at man får en eller anden form for selvstændigt ansvar, og det løses altså efter vores opfattelse ikke bare ved at sige, at der skal være en eller anden faglig bestyrelse. Men det går jeg ud fra at vi kan diskutere nærmere, også om det bare skal være en løs netværkskonstruktion, edderkoppespind, eller hvad vi nu vil kalde det, eller om man kunne forestille sig nogle faglige opdelinger, så man fik samlet noget ekspertise på en lidt anden måde, end at det sker gennem en netværksorganisation. Al respekt for netværksorganisationer; de er udmærkede til mange ting, men det er ikke nødvendigvis sikkert, at de i alle sammenhænge er fagligt opsamlende på den bedst tænkelige måde. Det vil jeg godt spørge til.

Så er der pengene. Ministeren har sagt, at der bliver 450 årsværk, men jeg vil godt spørge, hvor mange der er sparet væk. Det er mit indtryk, at der er sparet noget væk, ligesom der er sparet på alle mulige andre områder af denne reform. Reformen er ikke en besparelsesreform,

har jeg forstået, men det er bare ærgerligt, at det ser sådan ud for os andre. Hvor mange er der i VISO i dag? Ministeren har skrevet et eller andet sted, at det er omkring 450 årsværk, men hvor mange er der i dag?

Kl. 11.55

Min sidste bemærkning går på L 39. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er en rigtig god idé med de handicapråd, og jeg synes, det er godt, de er kommet. Det har jo været et ønske fra handicaporganisationernes side i mange år, og jeg synes altså, det er godt.

Jeg har set hørings svarene, men jeg håber alligevel, at ministeren vil være lidt åben over for måske at udvide fra mellem tre og fem til mellem tre og seks medlemmer eller noget andet. Det afhænger jo bl.a. af kommunens størrelse, og jeg er ret overbevist om, at de mindste kommuner simpelt hen ikke kan finde så mange lokale eksperter i en lang række tilfælde. Måske kan man forestille sig, at de store kommuner kan gøre noget mere, og dermed kan der måske også komme en indirekte hjælp til de små kommuner.

Så vil jeg spørge, om ministeren er enig med mig i, at handicaprådene ikke kun skal beskæftige sig med handicap spørgsmål i snæver forstand, altså hjælpemidler, boliger etc., men også arbejde med de lidt bredere områder i kommunen, f.eks. tilgængelighed. Tilgængelighed er et stort problem i Danmark. Jeg tror, ministeren har prøvet det med sin barnevogn og derfor ved, hvor svært det kan være at komme rundt på en fornuftig måde, og jeg kan godt sige, at det er endnu sværere, hvis der er tale om en kørestol. Derfor vil jeg godt spørge, om ministeren er indstillet på, at handicaprådene får den tværgående funktion.

Til allersidst: Hvordan vil ministeren sikre de meget små grupper, som ikke kan være part i de lokale handicapråd? Kunne ministeren måske forestille sig en eller anden form for samling, så man fik de sidste små grupper med, og de også havde et sted, de kunne henvende sig? I dag har de det i amterne, men det vil de ikke få i regionerne, og det synes jeg er værd at overveje.

Til allerallersidst, hr. formand: Hvem skal tage sig af de bragte børn. Det synes jeg heller ikke fremgår helt tydeligt. Handicapområdet er nok på plads, men de bragte børn har måske ikke nogen fortalere, og hvordan kan vi sikre det?

Jeg ved ikke, om man må have lov til at sige tak for formandens tålmodighed.